

καὶ κόκκινα τραντάφυλλα τριγύρου στὰ μαλ-
λιά σου. (...)

☆

Ἔδε πιττάκιν ὁ οὐρανὸς καὶ ἔδε γραμμάτια τ'
ἄστρον,
καὶ ἔδε φαρμακοπιττακα τὰ 'χ' ἡ καρδιά μου
ἀπέσω. (...)

☆

Ἀφὸν ἐστήθη ὁ οὐρανὸς καὶ ἐθεμελιώθη ὁ κό-
σμος
καὶ ἐπεριγράθ' ἡ θάλασσα τὸ γύρο μὲ τὸν
ἄμμιον,
ἐκ τότε, κόρη, σὲ ἀγαπῶ καὶ ἀκόμη δὲν σὲ τὸ
'πα. (...)

☆

Κυρὰ διαμιασκηνόχειλη καὶ λιγοπουγοννάτη,
θαυμάζομαι ὅταν περπατῇς τὰ δένδρα δὲν ἀν-
θοῦσι.

☆

Ἀφέντη, πρὶὸ φιλήσης με, πρὶὸ μὲ περιλαμ-
πάσης,
τὰ στενορῦμνια σ' ἔγιωμαν, οἱ αὐλὲς δὲν σ'
ἐχωροῦσαν,
καὶ ἀφὸν ἐποίησες τὰ ἡθελες καὶ τὰ πολλὰ πε-
θύμας,
ἐγίνης κύρκας πέπανος καὶ ἐγίνης διωματάρης,
καὶ ἐγίνης ἀκατάδεκτος, διαβαίνεις ἀπὸ μπρός
μου,
διαβαίνεις, δὲν μᾶς χαιρετᾷς καὶ δὲν μᾶς
συντχαίνεις,
εἰς ἀκριδεῖά μ' ἐφίλησες καὶ σ' εὐθηνιά μ' ἀ-
φήσες. (...)

☆

Δόξα σοι ὁ Θεὸς ὅτι εἶδα το τὸ πράσινο τ'
ἀστάχιν,
γιατί καὶ ἡ κόρη πού ἀγαπῶ ματάκια πλουμ-
στά 'χει.

☆

Ἔδω 'ς τούτην τὴ γειτονιά ἔναι δεντροῦ καὶ
τοῖζει,
καὶ ἀπὸ τὸ τοῖσιμα τὸ πολὺ εἰς τὴν καρδιάν
μ' ἐγγίζει.

☆

Χριστέ, τί τὸν ὀρέγομαι τὸν κοκκινσκορ-
τάτο,
ὃ πῶχει καὶ στὸν κόρπον του τὸν μόσχον τὸν
ἀκράτο.

☆

Δέντρο μου χρυσοπράσινο καὶ δροσερὴ μου
δρόση,
ὅταν σὲ θέλω θιμηθῇ τὸ στόμα μου ἀποφρῶσ-
σει.

Γ. ΣΑΡΑΝΤΑΡΗΣ

ΩΡΑΙΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Μὲ πράσινα φύλλα στολισμένη
ἔρχεται μπροστά μου
Ἡ στιγμή
Ἐκελὴ ὅπου θυβίζω τὸ κεφάλι

Ἡ μέρα ἀβγουστιάτικη
Ἡ θάλασσα ξυπνάει στὴν ἀπαλμία
Ὁ ἥλιος ἀνεβαίνει στὰ βουνά
Καὶ νὰ ἡ ἀγάπη κρύβεται στὴν πᾶχνη
Νὰ τὰ πουλιά ζυγώνουνε τὸν ὕπνο
Ἐγέννησαν τὰ ξᾶ σ' ὅλη τὴ φύση
Ἐφόρεσε ὁ ἔρωτας κορώνα
Καὶ νὰ παιδιὰ πού εἶδαν τὴν εἰκόνα
Νὰ πρόβατα πού μᾶς ἀκολουθᾶνε
Νὰ λαὸς πού γέμισε τοὺς δρόμους
Ἐφούντωσαν ὅλων τὰ μυαλά
Ἐνίκησε ἡ χαρὰ καὶ ξεχειλίζει
Φέρτε ποτήρια νὰ ποῖμε στὴν ὑγείᾳ σας
Ὡραῖοι καιροὶ καὶ ὥραιότατες παρθένες

ΜΙΛΩ

Μιλῶ γιατί ὑπάρχει ἕνας οὐρανὸς πού μὲ ἀ-
κούει

Μιλῶ γιατί μιλοῦν τὰ μάτια σου
Καὶ δὲν ὑπάρχει θάλασσα δὲν ὑπάρχει χώρα
Ὅπου τὰ μάτια σου δὲ μιλοῦν

Τὰ μάτια σου μιλοῦν ἐγὼ χορεύω
Λίγη χλόη πατοῦν τὰ πόδια μου
Λίγη χλόη πατοῦν τὰ πόδια μου
Ὁ ἀνέμος φουσᾷ πού μᾶς ἀκούει.

ΤΗ Σ ΟΜΟΡΦΙΑΣ

Ἡ πὺθ γλυκεῖα παρθένα
Στολίζει τὸ διωμάτιο
Εὐφραίνει τὴν περισυλλογὴ

Ἄς ποῖμε πῶς εἴμαστε εἴμαστε εὐτυχεῖς

Κ' εἶναι ἡ σειρὰ μας
Νὰ βρεθοῦμε ἀθάνατοι
Νὰ φιλήσουμε τὴν ὁμορφιά
Στὰ χεῖλη
Καὶ στὸ λεπτὸ τῆς φόρεμα

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΙΗΤΕΣ

Δὲν εἴμαστε ποιητὲς σημαίνει φεύγουμε
σημαίνει ἐγκαταλείπουμε τὸν ἀγῶνα
Παρατᾶμε τὴ χαρὰ στοὺς ἀνίδεους
Τῆς γυναῖκες στὰ φιλιὰ τοῦ ἀνέμου
Καὶ στὴ σκόνῃ τοῦ καιροῦ
Σημαίνει πῶς φοβοῦμαστε
Καὶ ἡ ζωὴ μᾶς ἔγινε ξένη
Ὁ θάνατος βραχνᾶς

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΣΟΛΩΜΟΥ

☆ Οἱ ἀριθμοὶ παραπέμπουν στὴν ἔκδοσι τοῦ
Λίνου Πολίτη.

7

καὶ σὺ ἀθανάτι εἰσι θία
πον ὅτι θελεις νηπορως
E a' vostri amor feconbità risponda
εἰς το καμπο ελευθερια
ματομνυ περτα

κ δροσάτη στα δαση αυρα συριζι
& τήν ακινισια του ρυακος κυματιζι.
Δροσοβολιζι

οπόταν ο πλάτανος
γλικά ψιθυριζι
ατγα προχοροντας
εις ολα τὰ μερυ
του γερου το χερυ
γυρεβι ψομ.

τα ξεσχυδια του ρουχου εκματουσαν

εφιγελν ολν: αυτος μοναχος μενφι

αονον η διαφνες που μοσκομυριζαν,
εκυ που αυτος επερπατουσε, ετρυζαν.

χορματυσμενο επροβαλεν η μερα.
& δροσιά & γαλινυ εις τον αερα.

Σε γνωριζω από την κόψη
Σε γνωριζω από την κόψη
γνωριζω ο ο

ετzu ο φονιας τη νικτα οπον το πλυθος

κυκλομενυ φοτιά στο πυρομαχυν
& μονογρίσμι, & ταραχιας & ζαλιν.
σαν τα σκιλια τρυγυρου εις τὸ λαμιαλιν.

ροδοκοκυνα μουγουλα δροσατα
μικρο στομα & ματα αμυγδαλατα.

φγενι απο κυ & περνυ την πεδιαδα
σχυζυ βουνά λαγγαδια

ο ουρανος η πρασιναδα
το γλυκοτρεχο κυμα εχυ μαδροάδια

εομυ & μαραιμενυ οσαν το δραχο
του γελβονέ, που την καταρα εστανθυ,
& δέν εβγαλε πλεον μυτ' ανθυ.

στενοχοριετε εις καθε φλεβα η θεομυ

μεσα στα σοθυκαμιον εχο τον Αδυ.

τα τραγουδιαμου τα λεγες όλα

& το ρουχο του τραβαί
αλα αυτος δέν ακουι & δεν κυται

& ελυτα απο κυρτα λογια που καμνουν,
περνουν κομπι τζακιασμενο & λαμινουν.

ενα αυδανο ολουσπρω —

εις εκινυ ηνσαι, & τὸ ηνσχογι

εινε κυχτα, διαγια & τὸ φεγγαρυ
δε θυγνυ να σχελασιν αστρο κανένα

οπον λεγν του ανθρόπου = ελα μ' εμεγα

τ' αστρα τ' Ουρανού & την γαλινυ
το πελαο καθαροσπρωτο αναδινυ.

Έτzu ισκιος νεον κυπαρισσιου μανουζυ
εαν αυρα τήν λεπτητον ακρυ δε γγιζυ

εαν την ακρυντου ο Ζεφυρος δε γγιζυ

εαν την ακρυντου ο Ζεφυρος δε γγιζυ
στελνυ ακινυτον ισκι οπον μυαυριζι

σαγ τὸ πουλακν εις τα φτερα τη αυρα
πυκαμμένο σα δεντρο απο την λαυρα.

— συνεχιζεται

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

ΕΝΟΥΜΑ ΕΛΙ Σ Γ Ι 55-78

"Οτι λοιπόν σχεδίασαν ανάμεσά τους,
στούς θεούς φίλωθηκε, τοὺς πρωτοτόκους του.
Κλάψαν οι θεοί, ταράχθηκαν οι θεοί.
πῶσαν σὲ σωπῇ καὶ μέιναν ἀμίλητοι.
Ξέχωρος στή σοφία, ὀλοκληρωμένος, ἐφευρε-
τικός

ὁ "Εα, ὁ πάνσοφος, κατάλαβε τὸ σκοπὸ τους.
"Ἐνα σπονδαῖο σχέδιο ἐνάντια σ' αὐτὸν ἐπι-
νόησε καὶ ἐτοίμασε,
ἔκανε τεχνικὴ τὴ γητεία του ἐνάντια του, ἐξέ-
χωρη καὶ ἁγία.

Τὴν ἀπάγγειλε καὶ τὴν ἔκανε νά μπεῖ στὰ
νερά,
καθὼς ἔπνο πάνω του ἔχινε. Βαθιά κοιμισμέ-
νος κοιτόταν.

"Ὅταν μπροσάμητο ἔκανε τὸν 'Απσού, μουσκε-
μένο στὸν ἔπνο,
ὁ Μοιμησού, ὁ σήμβουλος, δύναμη δὲν εἶχε νά
κινήθῃ

χυλάρωσε τὴν ταινία του, τράβηξε τὴν τιά-
ρα του,
τοῦ 'δγαλε τὸ φοιτοστέφανό του καὶ τὸ φό-
ρεσε αὐτός.

'Αφὸ πεδοκύκλωσε τὸν 'Απσού, τὸν ἔφαξε.
Τὸ Μοιμησού τὸν ἔδεσε καὶ τὸν κλείδωσε.

"Εἶπε ἀφὸ στέριωσε πάνω στὸν 'Απσὺ τὴν
κατοικία του,

ἔπιασε τὸν Μοιμησού, κρατώντας τὸν ἀπὸ τὸ
σκοινὶ τῆς μήτης.